RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)
10. februar 1994 *

I sag T-468/93,

Frinil-Frio Naval e Industrial, SA, Lissabon, ved advokat Manuel Rodrigues, Lissabon, og med valgt adresse i Luxembourg hos Azevedo Ângelo Alves, 61, rue de Gasperich,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent António Caeiro og Nicolas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning om at nedsætte det tilskud, som Den Europæiske Socialfond havde tildelt sagsøgeren,

* Processprog: portugisisk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af præsidenten, J. L. Cruz Vilaça, og dommerne C. P. Briët, A. Kalogeropoulos, A. Saggio og J. Biancarelli,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Ved stævning, indleveret til Domstolens Justitskontor den 15. marts 1993, har sagsøgeren i medfør af EØF-traktatens artikel 173 og 174 anlagt sag til prøvelse af Kommissionens beslutning om at nedsætte Den Europæiske Socialfonds (herefter benævnt »fonden«) tilskud til en uddannelsesforanstaltning, som sagsøgeren har iværksat i Portugal.

2 Ifølge artikel 1, stk. 2, litra a), i Rådets afgørelse 83/516/EØF af 17. oktober 1983 om Den Europæiske Socialfonds opgaver (EFT L 289, s. 38) deltager fonden bl.a. i finansieringen af foranstaltninger vedrørende erhvervsuddannelse og erhvervsvejledning. I henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 2950/83 af 17. oktober 1983 om gennemførelse af afgørelse 83/516 (EFT L 289, s. 1) skal ansøgninger om tilskud fra fonden indgives af medlemsstaterne. Ved indgivelsen af en anmodning skal medlemsstaten i henhold til artikel 5, stk. 5, i forordning nr. 2950/83

angive, hvem der skal modtage de udbetalte beløb, samt det organ, til fordel for hvilket der er ansøgt om tilskud fra fonden, såfremt dette ikke er modtageren af de udbetalte beløb.

3 Såfremt anmodningen imødekommes, kan Kommissionen ifølge forordningens artikel 6, stk. 1, hvis tilskuddet fra fonden ikke anvendes på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser, suspendere, nedsætte eller lade tilskuddet bortfalde efter at have givet den pågældende medlemsstat lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger.

4 De portugisiske myndigheder havde anmodet om tilskud fra fonden til en af sagsøgeren iværksat erhvervsuddannelsesforanstaltning, der bestod i at forberede 250 unge til at søge deres første beskæftigelse. Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (Departementet for Anliggender Vedrørende Den Europæiske Socialfond, herefter benævnt »DAFSE«), Lissabon, blev i anmodningen anført som modtager af de udbetalte beløb.

5 Det uddannelsesprojekt, hvortil der var anmodet om tilskud, sag nr. 860288P1, blev godkendt ved Kommissionens beslutning K(86)736 af 7. maj 1986. Beslutningen blev meddelt DAFSE, der herefter meddelte den til sagsøgeren ved skrivelse af 17. juni 1986.

6 Kommissionens beslutning K(86)736 fastsatte størrelsen af fondens tilskud til 124 992 710 ESC. I henhold til DAFSE's skrivelse, hvorved Kommissionens beslutning meddeltes sagsøgeren, ville de portugisiske myndigheder yderligere yde et tilskud på 102 266 763 ESC til samme projekt.

7 Det fremgår af sagen, at fonden udbetalte DAFSE et forskud svarende til 50 % af sin deltagelse i finansieringen af foranstaltningen. I løbet af 1986 modtog sagsøgeren således gennem DAFSE et forskud på 62 496 355 ESC fra fonden. I samme periode modtog sagsøgeren et beløb svarende til 50 % af de portugisiske myndigheders tilskud til finansiering af projektet.

8 Da uddannelsesforanstaltningen efter sagsøgerens opfattelse var afsluttet, indgav denne en anmodning til DAFSE om udbetaling af saldobeløbet. I 1988 udbetalte de portugisiske myndigheder saldobeløbet af deres tilskud.

9 Ved skrivelse af 19. september 1989 anmodede sagsøgeren DAFSE om udbetaling af det saldobeløb, fonden skulle betale.

10 Ved skrivelse af 21. januar 1991 (notat nr. 746) gav Kommissionens Generaldirektorat for Beskæftigelse, Arbejdsmarkedsrelationer og Sociale Anliggender DAFSE følgende oplysning vedrørende sag 860288P1:

»Med hensyn til ovennævnte sag sender vi Dem en rapport om den af vores tjenestegrene foretagne kontrolundersøgelse.

Der er allerede inden for rammerne af den første rate udbetalt et beløb på 62 496 355 ESC (det samlede af fonden godkendte beløb for denne sag). Under disse omstændigheder afsluttes sagen.«

11 Ifølge den rapport, som Kommissionens notat nr. 746 af 21. januar 1991 henviser til, fastslog Kommissionens tjenestegrene, at sagsøgeren havde overdraget hele uddannelsesforanstaltningen til en anden, og at kun 10 % af de unge, der fik adgang til uddannelsen, var beskæftiget hos sagsøgeren. Kommissionens tjenestegrene anførte endvidere i rapporten, at de dokumenter, de havde modtaget fra sagsøgeren, gav anledning til at antage, at sagsøgeren ikke anvendte en sund økonomisk forvaltning. På grundlag heraf konkluderede rapporten, at det fandtes »hensigtsmæssigt at lade saldobeløbet bortfalde«.

12 Den 25. februar 1991 sendte DAFSE notat nr. 1900 til sagsøgeren. Første afsnit lød således:

»Assunto: 'Dossier' 860288P1
(Restituição de verbas)

Para os efeitos convenientes, comunica-se que, de acordo com a decisão da CCE ([1]), foi fixada em 62 496 355 ESC a comparticipação/FSE relativa ao 'dossier' acima referido.

...

---

(1) V. fotocópia em anexo.«

(»Vedr.: Sag 860288P1
(Tilbagebetaling af beløb)

For en god ordens skyld skal vi herved meddele Dem, at i henhold til Kommissionens beslutning ([1]) blev fondens tilskud vedrørende ovennævnte sag fastsat til 62 496 355 ESC.

...

---

(1) Se vedlagte fotokopi«).

13 Kopien af notat nr. 1900, således som den var vedlagt stævningen, indeholdt ikke i første afsnit henvisningen til fodnote 1. Fodnoten »(1) Se vedlagte fotokopi« figurerede heller ikke på kopien. Da den anfægtede beslutning, der var vedlagt stævningen, imidlertid var ulæselig, anmodede Domstolens justitssekretær

sagsøgeren om at fremlægge en ny kopi af notatet. Det er indholdet af første afsnit i denne nye kopi, der er gengivet ovenfor i grund 12.

14 I andet afsnit af notat nr. 1900 af 25. februar 1991 meddelte DAFSE sagsøgeren, at de portugisiske myndigheders tilskud herefter var blevet fastsat til 51 133 382 ESC — dvs. 50 % af det oprindeligt forudsete tilskud på 102 266 763 ESC — og at sagsøgeren — som allerede havde modtaget hele det af de portugisiske myndigheder oprindeligt fastsatte beløb — derfor skulle tilbagebetale et beløb på 51 133 381 ESC.

15 Det fremgår af postvæsenets modtagelsesbevis, der er vedlagt sagen, at sagsøgeren modtog DAFSE's notat nr. 1900 den 26. februar 1991.

16 Den 12. marts 1991 påklagede sagsøgeren kravet om tilbagebetaling i DAFSE's notat nr. 1900 til arbejds-og socialministeren. Sagsøgeren gjorde i klagen gældende, at beslutningen var vilkårlig, idet »nem sequer (...) a decisão da CEE comunicada ao DAFSE e por este notificada à Recorrente, e não obstante se contestar e não aceitar, manda devolver/restituir o que quer que seja« (»EØF's beslutning, der var blevet meddelt DAFSE, som herefter meddelte den til klageren — uanset klagerens eventuelle indsigelse mod eller afvisning af kravet — end ikke indeholder et krav om tilbagebetaling af noget som helst«).

17 Den 7. januar 1993 modtog sagsøgeren DAFSE's beslutning nr. 121/92 af 4. december 1992, som var vedlagt notat nr. 44 fra DAFSE's generaldirektør. DAFSE's beslutning støttes på Kommissionens beslutning om at nedsætte fondens tilskud til det omhandlede projekt til 62 496 355 ESC som begrundelse for de portugisiske myndigheders krav om tilbagebetaling.

18 Herefter har sagsøgeren anlagt denne sag.

19 Ved særskilt dokument, der blev indleveret til Domstolens Justitskontor den 25. maj 1993, har Kommissionen rejst en formalitetsindsigelse. Sagsøgeren har den 6. juli 1993 fremsat sine bemærkninger hertil.

20 Domstolen har ved kendelse af 27. september 1993 henvist sagen til Retten, jf. artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21).

21 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning om at nedsætte Den Europæiske Socialfonds tilskud til den omhandlede uddannelsesforanstaltning fra 124 992 710 ESC til 62 496 355 ESC annulleres.

— Det fastslås, at sagsøgeren har krav på udbetaling af saldobeløbet.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det pålægges sagsøgeren at fremlægge originalen af følgende dokumenter, som sagsøgeren har modtaget den 26. februar 1991: i) DAFSE's notat nr. 1900 af 25.

februar 1991, hvoraf sagsøgeren har fremlagt en fotokopi på anmodning af Domstolens Justitskontor, ii) kopi af notat nr. 746 af 21. januar 1991 fra Generaldirektoratet for Beskæftigelse, Arbejdsmarkedsrelationer og Sociale Anliggender og iii) kopi af rapporten om kontrolundersøgelsen vedrørende sagsøgeren.

— Det pålægges sagsøgeren at fremlægge originalen af DAFSE's notat nr. 1900 af 25. februar 1991, hvoraf en kopi er vedlagt stævningen som bilag nr. 22, og forklare, hvorledes sagsøgeren er kommet i besiddelse af dette dokument.

— Sagen afvises, fordi stævningen er uforståelig.

— Subsidiært afvises sagen, fordi den er anlagt længe efter udløbet af fristen på to måneder i EØF-traktatens artikel 173, stk. 3.

— Mere subsidiært afvises påstanden om, at Kommissionen tilpligtes at betale saldobeløbet vedrørende den foreliggende sag, fordi denne påstand ikke kan fremsættes under et annullationssøgsmål.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Ifølge artikel 114, stk. 3, i Rettens procesreglement forhandles der mundtligt om begæringen vedrørende formalitetsindsigelse, medmindre Retten bestemmer andet. Retten (Anden Afdeling) finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, og at der ikke er anledning til at indlede mundtlig forhandling.

Formaliteten

Parternes argumenter

24 Kommissionen har principalt gjort gældende, at den beslutning, som sagsøgeren påstår annulleret, i de i stævningen nedlagte påstande betegnes som »Kommissionens beslutning af? om at nedsætte tilskuddet fra 124 992 710 ESC til 62 496 355 ESC«. Da sagens genstand ikke præciseres nærmere, har Kommissionen påstået sagen afvist med den begrundelse, at stævningen er uforståelig.

25 Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at stævningen blev for sent indgivet den 15. marts 1993, idet sagsøgeren den 26. februar 1991 ved DAFSE's notat nr. 1900 af 25. februar 1991 fik kendskab til den anfægtede beslutning. Ifølge Kommissionen var notatet nemlig — ud over en kvittering for tilbagebetaling — vedlagt to bilag: dels en kopi af notat nr. 746 af 21. januar 1991 fra Kommissionens Generaldirektorat for Beskæftigelse, Arbejdsmarkedsrelationer og Sociale Anliggender, dels en kopi af undersøgelsesrapporten vedrørende sagsøgeren udarbejdet af Kommissionens tjenestegrene. Kommissionen har anført, at den for annullationssøgsmål fastsatte søgsmålsfrist på to måneder, jf. traktatens artikel 173, således klart er overskredet.

26 Det sagsøgende selskab har heroverfor anført, at det ikke havde kendskab til datoen for Kommissionens beslutning, og at det som følge deraf satte et spørgsmålstegn i stævningen.

27 Selskabet har anført, at det først den 7. januar 1993 ved DAFSE's beslutning nr. 121/92, der var vedlagt notat nr. 44 fra generaldirektøren for DAFSE, fik kendskab til Kommissionens beslutning om at nedsætte det tilskud, som fonden oprindelig havde tildelt selskabet. Ifølge sagsøgeren var DAFSE's notat nr. 1900 af 25.

februar 1991 kun vedlagt en kvittering for tilbagebetaling. Selskabet har yderligere anført, at det opfattede dette notat som en beslutning fra DAFSE, som det — som sådan — anfægtede for de portugisiske administrative myndigheder og retsinstanser. Endelig har selskabet anført, at selv om det havde modtaget en kopi af Kommissionens notat nr. 746 af 21. januar 1991 og af undersøgelsesrapporten, ville det ikke af den grund have haft kendskab til den anfægtede beslutning på det tidspunkt, når henses til, at dokumenterne var uklart formuleret og ikke rettet til selskabet.

Rettens bemærkninger

Påstanden om annullation af Kommissionens beslutning om at nedsætte tilskuddet fra fonden

28 Det bemærkes indledningsvis, dels at den anfægtede beslutning er notat nr. 746 af 21. januar 1991 fra Kommissionens Generaldirektorat for Beskæftigelse, Arbejdsmarkedsrelationer og Sociale Anliggender, dels at beslutningens begrundelse er indeholdt i den undersøgelsesrapport, som den henviser til.

29 Sagsøgeren har imidlertid i stævningen uden at angive datoen for den anfægtede beslutning anført, at denne nedsatte fondens tilskud til den foranstaltning, selskabet havde iværksat, fra 124 992 710 ESC til 62 496 355 ESC. Sagsøgeren har vedlagt stævningen en kopi af Kommissionens beslutning K(86)736 af 7. maj 1986, hvorefter fondens tilskud oprindelig var fastsat til 124 992 710 ESC. Selskabet har ligeledes vedlagt en kopi af DAFSE's beslutning nr. 121/92 af 4. december 1992.

30 Retten finder under disse omstændigheder, at sagens genstand er angivet tilstrækkelig klart i stævningen, og at denne derfor opfylder mindstekravene i artikel 19, stk. 1, i EØF-statutten for Domstolen og artikel 38, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, der fandt anvendelse på tidspunktet for indleveringen af stævningen.

31 For at tage stilling til, om påstanden om annullation af den anfægtede beslutning kan antages til realitetsbehandling, skal det afgøres, om søgsmålsfristen er overholdt. Det bemærkes i denne forbindelse, at EØF-traktatens artikel 173, stk. 3, som fandt anvendelse på tidspunktet for indleveringen af stævningen, og som svarer til EF-traktatens artikel 173, stk. 5, fastsætter søgsmålsfristen for annullationssøgsmål til to måneder, efter at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt sagsøgeren, eller, i mangel heraf, senest to måneder efter, at sagsøgeren har fået kendskab til den. Ifølge artikel 42 i EØF-statutten for Domstolen forlænges denne frist med den i procesreglementet fastsatte frist, der tager hensyn til afstandene.

32 Det bemærkes, at notat nr. 1900 af 25. februar 1991, som henviser til den anfægtede beslutning, selv gengiver det væsentlige af beslutningens indhold, nemlig nedsættelsen af fondens tilskud til den omhandlede foranstaltning til 62 496 355 ESC. Retten finder derfor, at sagsøgeren nødvendigvis senest den 26. februar 1991 må have fået kendskab ikke blot til selve eksistensen af den anfægtede beslutning, men også til dens væsentligste indhold.

33 Sagsøgeren har ganske vist anført, at selv om notat nr. 1900 af 25. februar 1991 for så vidt angår den anfægtede beslutning indeholder fodnoten »Se vedlagte fotokopi«, var fotokopien ikke vedlagt notatet. Dette argument kan ikke lægges til grund. Det er nemlig godtgjort, at sagsøgeren i sin administrative klage over

DAFSE's notat nr. 1900, der den 12. marts 1991 blev indgivet til vedkommende portugisiske ministerium, selv omtalte »EØF's beslutning, der var blevet meddelt DAFSE, som herefter meddelte den til klageren«. Retten finder, at såfremt notat nr. 1900 ikke i sig selv var tilstrækkeligt til at informere sagsøgeren om begrundelsen for den anfægtede beslutning, tilkom det selskabet inden for en rimelig frist at anmode Kommissionen eller i givet fald DAFSE om at meddele det den fulde ordlyd af den pågældende beslutning, idet det ikke er bestridt, at selskabet var blevet oplyst om, at der forelå en sådan beslutning (jf. bl.a. Domstolens dom af 5.3.1986, sag 59/84, Tezi Textiel mod Kommissionen, Sml. s. 887, s. 919, præmis 11, og Rettens dom af 28.10.1993, sag T-83/92, Zunis Holding m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1169, præmis 38 og 39).

34 Sagsøgeren, som ikke har oplyst, at selskabet i denne forbindelse har henvendt sig til Kommissionen, har imidlertid blot anført, at selskabet den 27. januar 1993 henvendte sig til DAFSE med henblik på at få bekræftet den anfægtede beslutning »for at kunne anfægte den for De Europæiske Fællesskabers Domstol«, og at DAFSE samme dag imødekom denne anmodning. Herefter finder Retten, at sagsøgeren først med en urimelig forsinkelse fremsatte en anmodning om at få meddelt den anfægtede beslutning.

35 Det må herefter fastslås, at annullationssøgsmålet under alle omstændigheder blev anlagt længe efter, at den i EØF-traktatens artikel 173 fastsatte frist på to måneder — forlænget med ti dage på grund af afstanden — var udløbet.

Sagsøgerens påstand om, at det fastslås, at selskabet har ret til udbetaling af saldoen af fondens tilskud

36 Det bemærkes, at Fællesskabets retsinstanser inden for rammerne af et annullationssøgsmål i henhold til traktatens artikel 173 kun har kompetence til at prøve lovligheden af den anfægtede retsakt. Såfremt søgsmålet findes berettiget, erklæres den anfægtede retsakt ugyldig i henhold til traktatens artikel 174. I henhold til traktatens artikel 176 påhviler det den institution, som har udstedt den annullerede retsakt — og ikke Fællesskabets retsinstanser — at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

37 Følgelig kan påstanden om, at Retten fastslår, at sagsøgeren har krav på udbetaling af saldobeløbet af fondens tilskud, ikke antages til realitetsbehandling, da påstanden ligger uden for den kompetence, som i henhold til EF-traktaten er tillagt Fællesskabets retsinstanser inden for rammerne af et annullationssøgsmål.

38 Sagen bør herefter afvises i overensstemmelse med Kommissionens afvisningspåstand, uden at Retten finder anledning til at imødekomme Kommissionens påstand om fremlæggelse af dokumenter.

Sagens omkostninger

39 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren ikke har fået medhold i sine påstande, pålægges det denne at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 10. februar 1994.

H. Jung

Justitssekretær

J. L. Cruz Vilaça

Præsident